

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 7C/101/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615202804
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Puklušová
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2015:7615202804.2

Rozhodnutie

Okresný súd Spišská Nová Ves, samosudkyňa JUDr. Darina Puklušová, v právnej veci žalobcu: F. O., J.. XX. XX. XXXX, G. S. XXX/XX, XXX XX H., proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35724803, právne zastúpenému TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, o zaplatenie sumy 500,- eur, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamietá.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy konania, a to trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalovaného vo výške 263,43 eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca sa svojou žalobou podanou na tunajší súd dňa 25. 2. 2015 domáhal od žalovaného zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- eur.

V odôvodnení žaloby uviedol, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 6C 221/2013 bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa, v ktorom sa domáhal určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, pričom v predmetnom konaní bol úspešný. Predmetným rozsudkom bolo vyrieknuté, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená medzi účastníkmi konania v Zmluve o poskytnutí Flexipôžičky je neplatná a zároveň poukázal na to, že článok III bod 6 v zmluve subsumuje Dohodu o zrážkach zo mzdy dlžníka absolútne nezvýraznenú, ktorá splyva s ostatným textom drobno popísaného písma a je jednoznačne prehliadnuteľná. Z uvedeného dôvodu súd považoval túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú a v závere dal za pravdu spotrebiteľovi - žalobcovi, že zrážky z jeho mzdy pre pohľadávku, ktorej výšku určiť je len v moci jednej strany, a to veriteľa, sú neprijateľné bez akéhokoľvek posúdenia súdom. Žalobca v odôvodnení ďalej poukázal na citáciu ustanovenia § 3 ods. 5, 3. vety zákona č. 250/2007 Z. z. a uviedol, že ujma, ktorú spotrebiteľ utrpel, spočíva v tom, že dodávateľ zneužil svoje postavenie, že sa dopustil nekalých obchodných praktík a vystavil spotrebiteľa nepríjemným zmluvným podmienkam a právnej neistote. Uviedol, že podľa judikatúry NS SR primerané finančné zadosťučinenie má aj svoju sankčnú zložku, teda jeho priznanie nezávisí iba od spôsobenej ujmy, ale aj od miery porušenia povinnosti veriteľom. Výklad primeraného finančného zadosťučinenia žalobca oprel analogicky o rozhodnutie NS SR 6Obo 302/2006, v ktorom súd jasne judikoval, aké sú podmienky priznania primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi pri porušení jeho práv, pričom pri posudzovaní je treba prihliadať na všetky okolnosti veci, najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy postihnutého a že ide o určitú sankciu postihujúcu toho, kto závadne konal. Možnými hľadiskami sú napríklad intenzita a dĺžka konania závadného konania, dosah tohto konania, okruh subjektov, ktorých mohlo toto konanie odporcu zasiahnuť a podobne. Podľa názoru NS SR je potrebné sledovať, aby náhrada ujmy predstavovala aj určitú satisfakciu za stav, ktorý musel žalobca týmto konaním žalovaného strpieť - sama povaha tejto ujmy priame jej vyčíslenie neumožňuje, preto žalobca nemusí predložiť dôkazy o existencii ujmy, stačí len, ak súd má preukázané, že táto ujma tu je. Predmetné zadosťučinenie má mať odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ už nedopúšťal recidívy, má mať sankčnú povahu a rovnako aj odmeňujúcu zato, že spotrebiteľ ako jeden

z mála sa podujal viesť spor s neporovnateľne silnejším subjektom. Žalobca si finančné zadostučinenie požaduje vo výške 500,- eur s tvrdením, že žalovaný mu svojim konaním - uplatnením si úhrad z neprijateľných zmluvných podmienok u jeho zamestnávateľa formou zrážok zo mzdy, spôsobil podstatne vyššiu ujmu. Na základe vyššie uvedených dôvodov sa žalobca domáha od žalovaného finančného zadostučinenia vo výške 500,- eur, ktoré mu má zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Spolu s návrhom predložil súdu kópiu rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 6C 221/2013 a rozsudku Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 10C 143/2014.

Žalovaný navrhoval žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú. Uviedol, že dňa 10. 4. 2008 žalobca uzatvoril s postupcom VÚB, a. s. Zmluvu o poskytnutí Flexipôžičky (ďalej len „Zmluva“), podľa ktorej postupca poskytol žalobcovi úver vo výške 115.000,- Sk (3.817,30 eur). Tento mal byť splácaný v mesačných splátkach po 2.584,53 Sk (85,79 eur). V článku III bodu 6. predmetnej Zmluvy si jej účastníci zároveň dohodli, že dlžník súhlasí v prípade, ak nesplní svoj záväzok splácať dlh v stanovenej lehote splatnosti v zmysle úverovej zmluvy, aby banka bola oprávnená požadovať od zamestnávateľa dlžníka vykonávať zrážky zo mzdy až do doby úplného splatenia všetkých pohľadávok banky voči dlžníkovi. Pre účely uplatnenia výkonu zrážok zo mzdy je úverová zmluva súčasne aj Dohodou o zrážkach zo mzdy podľa § 551 Občianskeho zákonníka.

Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves pod sp. zn. 6C 221/2013 súd určil, že predmetná Dohoda o zrážkach zo mzdy obsiahnutá v úverovej zmluve je neplatná, nakoľko predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a je teda neplatným právnym úkonom, čo však nemá vplyv na oprávnenosť pohľadávky žalovaného voči žalobcovi. Žalovaný však z dôvodu hospodárnosti a predídeniu zbytočného navyšovania trov konania nepodal voči predmetnému rozhodnutiu súdu odvolanie aj napriek tomu, že je iného právneho názoru a Dohodu o zrážkach zo mzdy považuje za takú, ktorá spĺňa všetky zákonné náležitosti potrebné pre svoju platnosť. K tomu žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca výslovne a neodvolateľne súhlasil s tým, že veriteľ môže požadovať vykonávanie platieb mesačnými zrážkami zo mzdy, čo potvrdil svojim podpisom na Zmluve. Predmetná Zmluva podľa názoru žalovaného obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti Zmluvy o úvere podľa § 497 a § 507 Obchodného zákonníka. Zároveň mal žalovaný zato, že v konaní č. k. 6C 221/2013 chýbal podstatný predpoklad úspešnosti určovacej žaloby, a to existencia tzv. naliehavého právneho záujmu. Uviedol, že je nepochybné, že žalobca je povinný plniť si svoj splatný dlh voči žalovanému, ktorý aj sám uznal. Nakoľko súd predmetným rozsudkom určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, žalovaný má možnosť žalobou na plnenie domáhať sa plnenia z titulu zmluvy od žalovaného. Postavenie žalobcu sa určením neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy nezmenilo, dokonca došlo k jeho zhoršeniu, a preto má žalovaný zato, že nebola splnená požiadavka existencie naliehavého právneho záujmu. Tým, že žalobca neplnil si svoje povinnosti a súd určil neplatnosť Dohody o zrážkach zo mzdy, došlo k výraznému poškodeniu žalovaného, ktorému sa nespláca splatná pohľadávka napriek skutočnosti, že splnil všetky povinnosti z pôvodnej úverovej zmluvy a žalobca bol ten, ktorý svoje povinnosti porušil. V súvislosti s tým žalovaný poukázal na tvrdenie, že účelom ochrany spotrebiteľa je zabezpečiť rovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, účelom ochrany však nemôže byť zbavenie spotrebiteľa zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. Žalovaný považuje požiadavku žalobcu na primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur za nedôvodnú a neopodstatnenú. Tvrdenie žalobcu, že zo strany žalovaného došlo využitím neprijateľnej zmluvnej podmienky, teda začlenením Dohody o zrážkach zo mzdy do Zmluvy, k spôsobeniu ujmy na jeho strane, teda na strane žalobcu, považuje žalovaný za nepravdivé a účelové s cieľom dosiahnuť neodôvodnený prospech.

Žalovaný ďalej uviedol, že zamestnávateľ žalobcu vykonal na základe Dohody o zrážkach zo mzdy, a to 11. 7. 2013 zrazil sumu 194,04 eur a dňa 9. 8. 2013 sumu vo výške 256,18 eur, teda spolu sumu 450,24 eur, ktorá suma bola následne dňa 9. 4. 2014 žalobcovi v celom rozsahu vrátená (čím žalovaný rešpektoval právoplatný rozsudok tunajšieho súdu č. k. 6C 221/2013). Žalobca však svoju pohľadávku z titulu Zmluvy voči žalovanému doposiaľ neuhradil ani len čiastočne, a teda jeho tvrdenie o ujme, ktorá mu mala byť konaním žalovaného spôsobená, nie je pravdivé. Žalobca sa dostal do omeškania s plnením splátok voči žalovanému, neplnil si svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zmluvy, a preto žalovaný mal právo uplatniť si svoj nárok buď cestou príslušného súdu, alebo vykonať zrážky zo mzdy. Pokiaľ by postupoval prvým spôsobom, teda žalobou na súd, žalovaný by bol zaviazaný k plneniu dlhu jednorazovo, a preto nemožno považovať zrážky zo mzdy za konanie spôsobilé privodiť mu ujmu.

Žalovaný považuje za absurdné aj tvrdenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy bola nekalou obchodnou praktikou.

V závere žalovaný poukázal na obsah rozsudku NS ČR pod sp. zn. 23Cdo 1201/2009 a tiež komentár k Občianskému zákonníku I Komentár I. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2008, podľa ktorého účelom ochrany spotrebiteľa je zabezpečiť rovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán tak, že to v žiadnom prípade nemá zbaviť spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. V danom prípade priznaním finančného zadosťučinenia žalobcovi by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa (ktorý doposiaľ poskytnuté finančné prostriedky žalovanému dlhuje), ktorá by sa v danom prípade neopierala o logickú, ani o dôvodnú úvahu. Na základe vyššie uvedených dôvodov žalovaný navrhoval žalobu zamietnuť a požadoval náhradu vzniknutých trov konania od žalobcu.

Na výzvu súdu žalovaný predložil písomný dôkaz o svojom tvrdení, že žalobcovi dňa 9. 4. 2014 vrátil zrazenú sumu vo výške 450,24 eur bankovým prevodom.

Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 22. 6. 2015, ktorého sa zúčastnil žalobca a substitučná právna zástupkyňa žalovaného Mgr. Katarína Čaniová.

Prevedeným dokazovaním, a to výsluchom žalobcu, právneho zástupcu žalovaného, za použitia jeho písomného vyjadrenia, rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 6C 221/2013 (predmetný spis nebolo možné použiť, nakoľko tento bol pripojený k spisu tunajšieho súdu pod sp. zn. 1C 161/2014, ktorý bol 26. 1. 2015 predložený Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o odvolaní), za použitia účastníkov citovaných rozhodnutí iných všeobecných súdov Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu SR a ČR súd zistil tento skutkový stav:

Rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 6C 221/2013 zo dňa 14. 10. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8. 1. 2014, tunajší súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy obsiahnutá v Zmluve o poskytnutí Flexipôžičky pod č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej medzi VÚB Bankou, a. s. a žalobcom dňa 10. 4. 2008 je neplatná. Zároveň určil žalovanému zaplatiť trovy konania. Z odôvodnenia predmetného rozsudku súd zistil a z výpovedí oboch účastníkov tohto konania vzal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom bola uzavretá Zmluva o poskytnutí Flexipôžičky dňa 10. 4. 2008, pričom ide o typickú formulárovú zmluvu, ktorej podmienky žalobca ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť. V článku III bodu 6 bola zakomponovaná Dohoda o zrážkach zo mzdy v prípade nesplnenia si záväzku dlžníkom podľa § 551 Občianskeho zákonníka. Predmetná Dohoda bola napísaná drobným písmom, jej text bol nezvýraznený, splyval s ostatným textom drobno písaného písma. Súd vyhodnotil túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú s poukazom na ustanovenie § 52 a § 53 Občianskeho zákonníka. Žalovaný proti tomuto rozsudku nepodal odvolanie, tento nadobudol právoplatnosť, ako už bolo vyššie uvedené, dňa 8. 1. 2014.

Ako už vyplýva z vyššie popísaného písomného vyjadrenia žalovaného a písomného dôkazu ním predloženého - výpisu z platobnej histórie UniCredit Banky Slovakia, a. s., ktorá je bankou žalovaného, súd zistil, že žalovaný rešpektujúc predmetný rozsudok tunajšieho súdu poukázal zrealizované dve zrážky zo mzdy spolu vo výške 450,24 eur na účet zamestnávateľa žalovaného Ž. G., Q. V. H. - vo VÚB, a.s..

Žalobca v čase podania žaloby a na pojednávaní v účastníckej výpovedi uvádzal, že zamestnávateľ mu vrátil sumu vo výške 250,24 eur titulom zrážky zo mzdy, ktorá bola vykonaná v prospech žalovaného, pričom zvyšnú sumu vo výške 200,- eur mu jeho zamestnávateľ nevrátil, pričom pracovníčka mzdovej učtárne mu mala oznámiť, že táto suma mu ani nebude vrátená. K tvrdeniu žalobcu, že jeho právnomu predchodcovi nesplatil pôžičku vo výške 3.817,30 eur, uvádzal, že to nie je pravda, nakoľko podľa jeho prehľadu výpisov z VÚB banky, resp. prehľadu predmetnej úverovej zmluvy mal zaplatiť 4.588,51 eur, teda dlh mal preplatiť o sumu 1.026,41 eur. Zotrvával na tvrdení, že žalovaný ako druhý postupca VÚB Banky, nezákonne nariadil zrážky z jeho mzdy, nakoľko on nemá vedomosť, žeby banke ešte niečo dlhoval. Poslednú splátku zaplatil 17. 4. 2012, čím uhradil dlh vo výške 4.588,51 eur. Touto sumou považuje dlh za splatený. Na podanej žalobe naďalej zotrvával s poukazom na stanovisko Najvyššieho súdu citované v písomnom odôvodnení žaloby.

Právna zástupkyňa žalovaného Mgr. Katarína Čániová s poukazom na vyššie popísaný písomný dôkaz uviedla, že takmer rok pred podaním žaloby, teda dňa 9. 4. 2014 žalovaný vrátil žalobcovi sumu 450,24 eur, pričom dodala, že nemá vedomosť, prečo zamestnávateľ - ŽSR Bratislava nevrátila celú sumu žalobcovi. Predložila súdu ďalší písomný dôkaz, a to prílohu č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok VÚB na žalovaného zo dňa 12. 12. 2012, podľa ktorej celková výška pohľadávky voči žalobcovi k tomuto dátumu predstavovala sumu 1.261,64 eur. Nakoľko od januára 2013 túto sumu žalobca vôbec nesplácal, pristúpili v júli 2013 k nariadeniu zrážok zo mzdy v zmysle platnej a účinnej úverovej Zmluvy, v rámci ktorej bola uzavretá aj predmetná Dohoda o zrážkach zo mzdy. Následne rešpektujúc právoplatný rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 6C 221/2013 k ďalším zrážkam zo mzdy nepristúpili a zároveň pristúpili k navráteniu dvoch zrazených súm (za mesiac júl 194,06 eur a za mesiac august 256,18 eur) spolu vo výške 450,24 eur, a to dňa 9. 4. 2014. V danom prípade teda žalobca je naďalej ten, ktorý dlhuje žalovanému sumu 1.261,- eur. Žalobca dodatočne predložil súdu písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že dňa 23. 6. 2015 si v mzdovej účtárni overil, že dostal sa do omylu, keď tvrdil, že mu táto nevrátila zvyšnú zrazenú sumu 200,- eur, a že nebolo v jeho úmysle dostať súd a právneho zástupcu žalovaného do omylu, alebo zavádzania. V závere teda potvrdil, že bola mu vrátená celá žalovaným zrazená suma vo výške 450,24 eur. Dodal, že predmetom jeho nároku nie je vrátenie tejto zrazenej sumy, ale samotná podstata žaloby - nárok na primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z..

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy medzi účastníkmi konania ako aj v čase rozhodovania tunajšieho okresného súdu v konaní č. k. 6C 221/2013, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

Z vyššie popísaného vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný z nasledujúcich dôvodov:

1. Žalovaný nebol tým subjektom, ktorý v čase uzatvárania Zmluvy o Flexipôžičke zo dňa 10. 4. 2008 v zmluvných dojednaniach do predmetnej Zmluvy zakomponoval dojednanie o zrážkach zo mzdy žalobcu pre prípad neplnenia si jeho povinností, a to riadne splácať úver. Podľa Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12. 12. 2012 týmto subjektom bol peňažný ústav poskytujúci úver, teda VÚB, ktorá predmetnú pohľadávku voči žalovanému odpredala ku dňu postúpenia vo výške 1.261,46 eur. Navyše súd poukazuje na tú skutočnosť, že aj právny predchodca žalovaného, teda postupca pristúpil k uzatvoreniu Dohody o zrážkach zo mzdy v rámci predmetnej Zmluvy o flexipôžičke v čase, keď tento právny prostriedok nebol zakázaný.

2. Žalovaný ako postupník pristúpil k realizácii Dohody o zrážkach zo mzdy z dôvodu neplnenia si základnej povinnosti žalobcu, ktorá mu vyplývala z predmetnej Zmluvy o flexipôžičke, teda z dôvodu nesplnenia si celého dlhu voči pôvodnému veriteľovi. Žalobca v tomto konaní nepredložil súdu žiadne relevantné dôkazy, ktorými by preukázal, že pohľadávka, ktorá bola postúpená žalovanému vo výške 1.261,46 eur, je nezákonná. V konaní len vyslovil presvedčenie, že má splatený celý dlh voči pôvodnému veriteľovi, a teda aj ďalšiemu preberateľovi pohľadávky bez predloženia dôkazných materiálov.

3. Žalovaný hneď potom, ako sa dozvedel, že je proti nemu vedené konanie na tunajšom súde pod sp. zn. 6C 221/2013, nepokračoval v ďalších zrážkach zo mzdy a po právoplatnosti predmetného rozsudku pristúpil k vráteniu dvoch vymožených zrážok vo výške 450,24 eur, o čom predložil relevantný písomný dôkaz a čo vlastne v záverečnom písomnom vyjadrení žalovaný aj potvrdil. Žalovaný takýmto postupom prejavil plný rešpekt s rozhodnutím tunajšieho súdu a svojím konaním a zároveň vrátením už vymožených zrážok zo mzdy predišiel tomu, aby bola žalobcovi spôsobená akákoľvek finančná, alebo iná ujma.

Z vyššie vymenovaných dôvodov súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, pričom dospel k záveru, že aj napriek tomu, že z dokazovania vyplynulo, že žalobca je tou osobou, ktorá si ako spotrebiteľ na tunajšom

súde v konaní sp. zn. 6C 221/2013 úspešne uplatnila porušenie práva a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, žalovaný nebol tým subjektom, ktorý privodil ujmu žalobcovi. Pri takomto právnom posúdení sa súd v celom rozsahu stotožňuje s tvrdením žalovaného, ktorý v súvislosti s daným návrhom poukázal na doteraz platnú právnu judikatúru Českej republiky - rozsudok NS ČR sp. zn. 23Cdo 1201/2009. V predmetnom rozsudku sa okrem iného uvádza, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Účelom ochrany spotrebiteľa je zabezpečiť rovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán tak, že súd má povinnosť ex offio prihliadať na neprijateľnosť a neplatnosť zmluvných podmienok. Takýto účel ochrany však nemožno vykladať tak, že spotrebiteľ má byť zbavený akejkoľvek zodpovednosti zo záväzkových vzťahov, do ktorých vstupuje. Z dokazovania vyplynulo, že žalobcovi boli na základe Zmluvy o flexipôžičke poskytnuté finančné prostriedky, ktoré do dnešného dňa v celom rozsahu neuhradil, takže v danom prípade priznaním finančného zadosťučinenia žalobcovi by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa, ktorá by sa v takomto prípade neopierala o logickú, ani o dôvodnú úvahu. Navyše, ako už bolo vyššie konštatované, žalovaný žalobcovi plnú sumu zrážok zo mzdy vrátil, nešlo o takú sumu, ktorá by mala ohroziť život a zdravie žalobcu a jeho rodiny, a preto súd má zato, že na strane žalobcu nevznikla žiadna ujma (či už morálna, alebo finančná) a vzhľadom na závery vykonaného dokazovania v danom prípade nemá nárok na finančné zadosťučinenie, aké má na mysli ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa platného a účinného v čase uzavretia Zmluvy.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, ich náhradu. Určil žalobcovi povinnosť zaplatiť právnomu zástupcovi žalovaného trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Tieto trovy pozostávajú z odmeny za 3 úkony po 34,86 eur (prevzatie, príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie k žalobe, účasť na pojednávaní dňa 22. 6. 2015), spolu 104,58 eur, ďalej hotové výdavky, a to 3x 8,39 eur - režijný paušál spolu 25,17 eur, plus cestovné náhrady podľa zákona č. 283/2002 Z. z. za jednu cestu z Košíc do Spišskej Novej Vsi a späť na pojednávanie dňa 22. 6. 2015 pri cene 3,-eur/1 cestu, spolu 6,- eur, pri použití hromadného prostriedku, plus náhrada za stratu času na uvedené pojednávanie 1x 6 začatých polhodín, t. j. 6 x 13,98 eur = 83,88 eur, to všetko spolu 219,63 eur + 20 % DPH 43,8 eur = 263,43 eur.

Súd nepriznal právny zástupcom žalovaného vyúčtovanú náhradu za ďalší úkon - vyjadrenie zo dňa 19. 6. 2015, nakoľko tento bol vykonaný neúčelovo, postačovalo, keby písomný dôkaz bol predložený priamo na pojednávaní dňa 22. 6. 2015.

Rešpektujúc ustanovenie § 148 ods. 1 O.s.p. súd nerozhodoval o povinnosti účastníkov zaplatiť súdny poplatok, nakoľko žalobca bol v tomto konaní ako spotrebiteľ oslobodený a žalovaný bol v konaní úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Košiciach do 15 dní od jeho doručenia v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy,

ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/95 Zb., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.